

Spørgsmaalet angaaende Kystejernes Ret til Fiskeri med Aalegaard og Aalestader, den saakaldte Aalegaardskommission, som afgav Betænkning i 1898 — endte Behandlingen for sit Vedkommende i 1899. Under Lovforslagets Behandling i Landstinget blev der opnaaet Enighed paa saa godt som alle Punkter, naar undtages Bestemmelsen om Kystejernes Ret til Aalegaardsfiskeri. Der var vel et Par andre Differenspunkter, men de vare forholdsvis ubetydelige, og der vilde utvivlsomt uden Vanskelighed have kunnet opnaas Enighed derom ved en fortsat Forhandling, da der ikke lagdes synderlig Vægt paa disse Punkter fra nogen af Siderne. Det bekræftedes ogsaa, da Lovforslaget kom til Folketinget, at Aalegaardsspørgsmaalet var det vanskelige Punkt, idet Folketinget med stor Bestemthed krævede større Indskrænkning af Kystejernes Ret, end der indeholdtes i det af Landstinget vedtagne Lovforslag, uagtet dette var ganske i Overensstemmelse med Aalegaardskommissionens *enstemmige* Forslag, i hvilken Kommission Folketinget havde været repræsenteret ved to af sine Medlemmer. Som Følge af denne Uoverensstemmelse mellem Tingene paa et Hovedpunkt, og da det syntes, at Forhandlingerne i Folketinget vare i Færd med at gaa i Staa, besluttede den nuværende højtærede Landbrugskommission sig til i 1902 at nedsætte en ny Kommission med den Opgave at tage Spørgsmaalet om en Revision af hele Saltvandsfiskerilovgivningen under Overvejelse. Denne Kommission afgav Betænkning i 1903 med Udkast til en ny Saltvandsfiskerilov, hvorefter et af Regeringen i Overensstemmelse med dette Udkast affattet Lovforslag blev fremsat i Folketinget i 1903—04 og derefter igen i samme Ting i den følgende Samling. Det lykkedes dog ikke Folketinget i disse to Samlinger at faa tilendebragt Behandlingen af Lovforslaget. Man naaede ved Slutningen af sidste Samling ikke videre end til 2den Behandling og til at stille nogle Forslag til 3die Behandling, som ikke fandt Sted. Af den sidstnævnte Kommissions Betænkning, der som Bilag er vedføjet det Lovforslag, som blev fremlagt i Folketinget, vil det ses, at der i Kommissionen opnaaedes Enighed paa de allerfleste Punkter, undtagen beklagelig nok paa det største og vigtigste, Aalegaardsspørgsmaalet, hvor Uoverensstemmelsen desuden var meget stor, idet der ved Siden af et lille Flertals Forslag var tre forskellige Mindretals. Kommissionens Forslag syntes saaledes paa Forhaand ikke

særlig egnet til at bringe en Løsning af dette gamle Stridsspørgsmaal, og det foreliggende Lovforslag, som paa dette Punkt er overensstemmende med Folketingets Vedtagelse, kan snarere siges at stramme Knuden, idet det ikke indskrænker sig til at holde sig til Kommissionsflertallets ret vidtgaaende Forslag med Hensyn til Indskrænkning af Kystejernes Rettighed, men gaar endnu nogle Skridt videre i samme Retning ved at nedsætte de Afstande, i hvilke de fri Fiskere skulle holde sig borte fra Aalegaardene med deres Redskaber, saaledes som det fremgaar af Lovforslagets § 6. Der er derhos i denne Paragraf indsat en ny Bestemmelse, som ikke fandtes i det oprindelige Regeringsforslag, for saa vidt angaar Limfjorden og øvrige Fjorde og Vige samt Vedtægtsvande, hvorefter Afstandene for disse Vande nedsættes til det halve af de for de aabne Kyster fastsatte, dog saaledes, at der, naar nogen af de interesserede Parter begærer det, kan nedsættes en Kommission til at træffe Forandring i denne Bestemmelse, hvilken Kommission skal bestaa af Fiskeriinspektøren som Formand og to Medlemmer, hvoraf det ene skal være Kystejers og det andet næringsdrivende Fisker. Men dette er vistnok en meget uheldig og i alt Fald en mangelfuldt affattet Bestemmelse. At der maaske i enkelte smaa Vande kan taales noget mindre Afstande end ud for de aabne Kyster, skal jeg ikke bestride, det kan vel være muligt, men det gaar dog neppe an, saaledes som foreslaaet her, at overlade Afgørelsen til en Kommission, hvis Kendelse skal være inappellabel, en Kommission, som er forskellig for hver Retskreds, og i hvilken Fiskeriinspektøren i mange Tilfælde, for ikke at sige i Reglen, vil faa den afgørende Stemme. Om Kommissionen selv kan forandre sin en Gang truffne Afgørelse, hvis de stedlige Forhold maatte forandre sig, staar der intet om i Bestemmelsen, og der er heller ikke noget, hvoraf det kan sluttes, hvad der er Meningen. Der mangler derhos en ganske nødvendig Tilføjelse om Grænserne mellem Fjordene og Havet, da der ikke eksisterer saadanne bestemte Grænser, eller i alt Fald en Bestemmelse om, hvorledes disse Grænser skulle fastsættes.

Det erkendes dog fra alle Sider, at der er Trang til en Forandring i den gældende Regel i Loven af 5. April 1888 § 3 om Aalegaardsretten, da den er uheldig, særlig for Fiskerne derved, at der ikke er fastsat bestemte Afstande for Kystejernes